

407. Hogy eljött az időnek teljessége

Vad Péter Zsigmond

1. Hogy el - jött az i - dőknek tel - jes - sé - ge,
Nyil - ván lett hoz - zánk Is - ten jó szán - dé - ka: Bé - tölt már min - den szen - tek re - mény - sé - ge;
Ím, em - be - rek közt van az ő haj - lé - ka;

3
Kit rég - től fog - va min - den szent vá - ra:
E vi - lág tel - jes - ség - gel meg - a - vult, A Fi - ú tes - tet öl - tött ma - gá - ra.
De Jé - zus el - jöt - té - vel meg - ú - jult.

2. Uraknak Ura értem lett szolgává, Tévé én dolgom a maga dolgává.
Ami a testnek nem volt lehető, Elvégzi Jézus, mindent tehet ő.
Ó, mint szerette Isten e világot! Számára nevelt egy szép szál virágot.
Ma fakadt fel az élet kútfeje, És megvirágzott Áron vesszeje.

3. Ezáltal a kegyelmi frigy felépült, Hogy halál árnyékában amely nép ült,
Láthasson szép nagy világosságot, A bűnös is nyerhessen váltságot.
Eljött, hogy a békességet hirdesse, Hogy az elveszett juhót megkeresse,
Hogy az ördögnek dolgát elrontsa, Hogy értem drága vérért kiontsa.
4. Ó, Isten, hozzám kötéd így magadat, Hogy értem küldéd világra Fiadat,
Sok gonoszágom nem tekintetted, Veszendő sorsom szívedre vetted.
Nem gondolál szent gyönyörűségeddel, Csak azzal, hogy jót tégy ellenségeddel;
Csuda, hogy annak Istene lettél, Kinek teljességgel nem kellettél.
5. Már megítélted szegény lelkem perét, Rám árasztottad szerelmed tengerét;
Végét nem érem én e mélységnek, Angyalok is csak rebegnek ennek:
Ó, nagy szeretet, melyhez hasonló nincs! Ha lett volna még Istennél nagyobb kincs,
Nem tartózkodott volna iránta; Ez volt a legtöbb; nékem ezt szánta.
6. E kedves vendéget már mint fogadjam? Dávid Fiának immár mimet adjam?
Ha nincs a vendégházakban helyed, Ímhol van szívem, itt hajtsd le fejed.
Hagyd ott a barmot, jászolt és istállót, Hadd nyerjelek meg, mennyből hozzám szállót!
Itt szállj, galambom, karjaim készek, E száraz fán vár egy üres fészek.
7. Kereslek, Uram, engem te is keress; Szeretlek, tudod, ó, hát te is szeress!
Tedd egy szívvé szívemet szíveddel, Ejts rabul engem hívó szemeddel.
Vonj, hogy Atyádhoz általad mehessek, Élj bennem, benned hogy én is élhessek!
Ó, Uram, tőled hová mehetnék? Elveszném, tiéd ha nem lehetnék.

